

Sípos Anna

Az Isten hiába kálváriája

Gyümölcsöktől
roskadozó fa alatt
szótlanságuk cinkossága
feloldozást nyert
mint tiltott alma miatt
az Isten hiába kálváriája
Ádám és Éva örökül hagyta
a lopott percek megkísérlett
együttlét ragaszkodását
vitorlázó szárnyalásaik
hezitáló vak szenvedélyét
mint portyázó éjszakákon
a világba sűrítendő titkos
plagizált vad érzelmeket
hiszen megtehették
amit mégsem tehettek.

Csigaház

Csodát éltünk a folyó folyt folydogált
magával vitte a csobogást néma vitorlások szemeit
Átreszkettem több éjszakát mindenki mindent
szemünkre hányt
hordta-fújta - télben a nyarat hófúvásban a lángokat
hazug szélcsendet a sérülékeny csigaházakat - szavaidat
megunt-alak
mint befagyott tutajok a vízformák váltakozásait
kalandjaid öblében futóbolondok ültek
Szemed gyóntató megrepedt tüskés gesztenye
prédikált víz boros pohár keresztfeszülete
imáim imák por-por gyanánt
hát elveszítettük egymást - hiányod csigaház
tél a nyárban lángok a hófúvásban
behegedt sebeim hínároskarmolás

Szétrobbanás

Az érzéseim villámló viharában
 az ösztönök uralma – elfogadás
 hitemet nem szeghetem
 fészkelődnek a szavak bennem
 mondataim betűkké szétrobbannak
 a szó is csak hang – kaland
 olykor a lelke mégis felülír
 s szeretni hagy.

Sorsszerű kincs

Éveit hordozzuk az időnek
 egykori aranya csillámló balansz
 szikrázó égbolt milliányi szitakötő-raj
 számtalanszor spirálja klónozott tavasz

Zordabb tudósítás az ősz palettáin
 ájtatos lelkesedésünk asszociált tűz
 mulékonyság vércöre óhatatlan ritmus
 a megíródott nagykönyv hitünk bőkezűbb

Ezüstlő magasság feltétlen elengedésünk
 túllontúl szeretet vöröslő vérsége rubin
 ritmizál benne léggör és szellem
 létünk eredet sorsszerű kincs

Tükör

Tükörbe meredő arc rémületén
 az értelem is értelmetlen
 ki magyarázhatná jobban a szív sebeit
 a bőr elveszített feszességét
 a virágcsokorba összekötött éveket
 hisz az idő megkeményedett
 a tükör kiabálja rád a számokat
 már nincs mitől rettegni és félni
 gyűlölködni utálkozni és küzdeni
 harcos gondolatokkal viaskodni
 A monoton világ hálójában
 a végtelen is menthetetlen
 s kifésülöd belőle vágyaiddat
 mint hajadból a hullámokat
 még ígérsz magadnak
 s ha el is hiszed
 este a kifáradt mozdulatok
 egyre többször visszabeszélnék
 nyugalomért küzdesz
 álmodban véredet visszafoglalod
 s mint méh a cseresznyevirágon
 dacára mindennek
 bakancslistádhoz gyűjtögetsz.